

Arrest

nr. 218 783 van 25 maart 2019
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, van Nederlandse nationaliteit, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2017, is het resultaat van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoekster had ingediend met het oog op gezinshereniging met haar zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 25.01.1975

Geboorteplaats: Smimou

Identificatienummer in het Rijksregister:...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.03.2017 gezinshereniging aan met haar zus, zijnde A. E.-Z., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer ...

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- proces-verbaal (PL1300-2017033168-1) dd. 14.02.2017 met betrekking tot een aangifte wegens bedreiging en mishandeling door B. S. (dochter van betrokkene) tegen haar vader; bijbehorende verklaring vanwege betrokkene

- verklaring Stichting Home Empowerment dd. 03.03.2017

- documenten met betrekking tot lopende procedure tussen betrokkene en haar echtgenoot (schrijven Rechtbank Amsterdam dd. 17.08.2017; schrijven advocaten AKDP dd. 18.09.2017)

- ongedateerde foto's

- schrijven Christelijke Mutualiteit dd. 14.06.2017 gericht aan de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene en haar kinderen bij haar werden ingeschreven: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- gezinssamenstelling dd. 21.09.2017; schrijven gemeente Amsterdam waaruit blijkt dat de vier kinderen van betrokkene per 01.05.2017 werden uitgeschreven naar België: uit het geheel van de beschikbare

gegevens blijkt dat betrokkene en haar vier kinderen op 03.03.2017 werden gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 03.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt afdoende dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

1.2. Ook in naam van de kinderen van verzoekster werd een aanvraag ingediend. Zij ontvingen elk een gelijkaardige, doch niet geheel aan de onder punt 1.1 vermelde beslissing identieke weigeringsbeslissing, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGEIRNG VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2017 werd ingediend door:

*Naam: B.
Voornaam: D.
Nationaliteit: Nederland
Geboortedatum: 08.08.2007
Geboorteplaats: Amsterdam
Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.03.2017 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde Amestoun Ez-Zohra, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 71.01.02 564-01.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- proces-verbaal (PL1300-2017033168-1) dd. 14.02.2017 met betrekking tot een aangifte wegens bedreiging en mishandeling door de zus van betrokkene tegen haar vader; bijbehorende verklaring vanwege de moeder van betrokkene*
- verklaring Stichting Home Empowerment dd. 03.03.2017*
- documenten met betrekking tot lopende procedure tussen beide ouders van betrokkene (schrijven Rechtbank Amsterdam dd. 17.08.2017; schrijven advocaten AKDP dd. 18.09.2017)*
- ongedateerde foto's*
- schrijven Christelijke Mutualiteit dd. 14.06.2017 gericht aan de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene bij haar werd ingeschreven: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*
- gezinssamenstelling dd. 21.09.2017; schrijven gemeente Amsterdam waaruit blijkt dat betrokkene en haar broer en zussen per 01.05.2017 werden uitgeschreven naar België: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op 03.03.2017 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 03.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te

zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat er niet werd aangetoond dat de moeder van betrokkene al dan niet over het recht van bewaring over betrokkene beschikt, of dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”

1.3. Aan verzoekster werd ook een bevel tot terugbrenging afgegeven, voor elk van haar kinderen. De motivering van deze bevelen tot terugbrenging is identiek en luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan A. S.

geboren te Smimou, op 25.01.1975

van Marokkaanse nationaliteit,

verblijvende te ...,

bevel gegeven de genaamde B.,

geboren te Amsterdam, op ...,

van Nederland nationaliteit

verblijvende te ...,

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 26.09.2017

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.

Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er mag verwacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van haar moeder, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvraag van de moeder van betrokkene werd negatief afgesloten met een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf, en is geput uit de schending van artikel 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

Artikel 47/1:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”Artikel 47/3“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat vermeld, meer specifiek in artikel 47/3 § 2 van de Vreemdelingenwet: "(...)Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

"Een 'ten laste zijn' in het land van herkomst is derhalve niet noodzakelijk.

Het ten laste kan zijn ook in België worden aangetoond en dit met elk passend middel.

Het feit dat dit gezin op hetzelfde adres woont van de zus/tante toont reeds aan dat dit gezin ten laste is van de referentiepersoon en dus van de zus/tante.

Het gezin verblijft ook reeds maanden in de woning van deze zus/tante met wie het gezin dus samenwoont en die het gezin financieel bijstaat door geen huur te vragen en in te staan voor de kosten van hun verblijf.

Daarnaast draagt zij bij in de kosten van het levensonderhoud.

Eisende partijen waren immers noodgedwongen om Nederland te verlaten vanwege dreigementen en mishandeling door de vader van dewelke vooral Siham het slachtoffer was zoals ook blijkt uit het proces-verbaal (stuk 10).

De vader van de kinderen is bijgevolg niet in België.

Eerste eisende partij had natuurlijk niet veel mogelijkheden. Waar kon ze terecht? Wie kon haar opvangen? Wie kon en wou haar en haar kinderen ten laste nemen?

Zo is het gezin komen intrekken bij de zus/tante die het gezin ten laste heeft genomen, van wie het gezin volledig afhankelijk is, en die ook instaat voor alle kosten, ook deze van het levensonderhoud.

Het eerste middel is ernstig en gegrond.

5.

Daarnaast merken eisende partijen op dat verwerende ook vaag blijft.

De verschillende bijlagen 20 zijn in dezelfde zin gemotiveerd.

Het ten laste zijn zou volgens verwerende partij in het land van oorsprong moeten aangetoond worden, doch welk land bedoelt zij hier eigenlijk mee?

Doelt verwerende partij op Nederland (nationaliteit van de kinderen) of op Marokko (nationaliteit van de moeder), of op België (want indertijd hebben ze allen al in België gewoond).

Eisende partijen zijn van oordeel dat verwerende partij hieromtrent onduidelijk is en de bestreden beslissing op een onduidelijke wijze zijn gemotiveerd, althans op een wijze die voor discussie vatbaar is.

Dit is niet aanvaardbaar.

Eisende partijen zijn dan ook van oordeel dat het eerste middel ernstig is en gegrond.

6.

Met deze gegevens werd onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij.

Eisende partijen voldoen derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Door niet met alle elementen rekening te houden heeft verwerende partij de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet geschonden, minstens is er een schending van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond en dient de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

7.

De aanvragen die eisende partijen hadden ingediend, dateren van 27.03.2017.

De eindbeslissingen worden genomen op 26.09.2017, juist binnen de termijn van 6 maanden na de aanvragen.

Doch de betekeningen van de bijlagen 20 vinden plaats op 06.10.2017 en dus ruim een week na de termijn van 6 maanden.

Eisende partijen zijn bijgevolg van oordeel dat de termijnen niet werden nageleefd door de verwerende partij.

Zowel het nemen van de beslissing als de betekening van deze beslissingen dient te gebeuren binnen de termijn van 6 maanden na de aanvraag.

Het middel is gegrond.

8.

Het middel is om bovenstaande redenen gegrond.”

2.1.2.1. De aanvraag werd ingediend met toepassing van artikel 47/1, 2° van dezelfde wet, bepaling die duidelijk stelt dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissingen werden genomen juist binnen de termijn van 6 maanden na de aanvragen, maar dat de betekening ervan ruim een week na het verstrijken van deze termijn plaatsvond, terwijl zowel het nemen als het betekenen van de beslissingen binnen de 6 maanden na de aanvraag dient te gebeuren.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing niet alleen moest worden genomen, doch ook betekend binnen de termijn van zes maanden na de aanvraag –termijn waarnaar wordt verwezen in artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit- moet worden gewezen op het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat, waar het volgende werd geoordeeld:

“44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.”

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, *O. en B.*, C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, *Metock e.a.*, C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

[...]

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, *Ida*, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

De aanvragen tot gezinshereniging werden ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, als ander familielid van een Unieburger. Dit artikel vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Uit artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat ook het verblijfsrecht van de andere familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid, a) wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familie lid” in de zin van de Burgerschapsrichtlijn zijn. Zoals het Hof van Justitie stelt moet deze richtlijn zo uitgelegd worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat artikel 10 van Burgerschapsrichtlijn niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving nu de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden

zonder dat moet blijken dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemd arrest van het Europees Hof van Justitie.

Nu verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger te genieten (zie infra) kan zij zich überhaupt niet dienstig beroepen op de overschrijding van de termijn van zes maanden om alsnog een verblijfsrecht af te dwingen. Dit middelonderdeel is niet dienstig.

2.1.2.2. Verzoekster stelt verder, onder verwijzing naar artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij de wet te beperkend interpreteert waar zij er van uitgaat dat moet worden aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was. Zij betoogt ook dat de verwerende partij heel vaag blijft door te stellen dat het ten laste zijn in het land van oorsprong moet worden aangetoond terwijl het niet duidelijk is welk land zij hiermee bedoelt: Nederland, Marokko of België. De bestreden beslissing is op dat vlak niet duidelijk gemotiveerd, zo besluit zij.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat het omgezette artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;[...].”*

De Raad herinnert eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Met andere woorden: artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. In die optiek kan België, als gastland, niet worden beschouwd als zijnde het land van herkomst in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Aangezien uit de stukken die verzoekster voorlegde om haar aanvraag te rechtvaardigen slechts blijkt dat zij en haar kinderen thans op het Belgische adres van de referentiepersoon verblijven, en uit niets blijkt dat zij voorafgaand reeds ten laste waren van deze referentiepersoon of in Nederland of in Marokko deel uitmaakten van haar gezin, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd waar wordt gesteld dat *“uit het geheel van de voorgelegde stukken [...] niet afdoende [blijkt] dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”* zodat niet afdoende is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Dat de verwerende partij de wettelijke bepalingen verkeerd of te beperkend heeft geïnterpreteerd, of dat zij niet met alle elementen rekening heeft gehouden, is niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel op. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partijen en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissingen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partijen verwijzen naar de uiteenzetting hierboven en hernemen die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en niet redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak (supra).

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

*

Ook begrijpt eerste verzoekende partij niet dat zij een bijlage 20 ontvangt met bevel om het grondgebied te verlaten en haar kinderen niet.

1ste eisende partij ziet dit als een schending van haar gezinsleven (artikel 8 EVRM).”

2.2.2.1. In de mate dat verzoekster verwijst naar het eerste middel, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit de beoordeling ervan is gebleken dat zij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij haar aanvraag op ondeugdelijke wijze zou hebben beoordeeld. Derhalve kan zij niet steunen op de elementen van het eerste middel om thans de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel te doen aannemen.

2.2.2.2. Voorts, waar verzoekster stelt dat zij niet begrijpt waarom zij een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt en haar kinderen niet, zodat zij dit ziet als een schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat verzoekster ook in het bezit werd gesteld van bevelen tot terugbrenging voor elk van haar kinderen, die zij overigens ook aanvecht. Hieruit blijkt dat zowel verzoekster als haar kinderen het grondgebied moeten verlaten, zodat niet valt in te zien hoe dit een schending van haar gezinsleven met haar kinderen met zich zou kunnen brengen.

2.2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is gericht tegen de bevelen tot terugbrenging, en luidt als volgt:

“Eisende partij roepen bovenstaande middelen eveneens in tegen de bevelen tot terugbrenging die met huidig verzoekschrift eveneens worden aangevochten.

Eisende partij verzoekende bijgevolg om hoger aangehaalde argumenten en middelen alhier voor herhaald te willen aanzien en te oordelen dat deze middelen ernstig en gegrond zijn.

Het kan niet anders immers dat deze middelen eveneens tegen de bijlagen 38 kunnen worden ingeroepen gezien de bijlagen 38 uitdrukkelijk verwijzen naar de bijlagen 20.

Zo staat er te lezen in elk van de bijlagen 38: te lezen

“REDEN VAN DE MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 26.09.2017.”

Eveneens en bijkomend in het licht van bovenstaande middelen, is het toch opmerkelijk dat de bijlagen 38 worden betekend voor de bijlagen 20.

Dit terwijl de bijlagen 38 als motivatie hebben, de motivatie van de bijlagen 20.

Verwerende partij neemt op dezelfde dag als eerst de bijlagen 20 ten aanzien van elk van de eisende partijen en daarna neemt de verwerende partij de bijlagen 38 met betrekking tot elk van de kinderen van 1ste eisende partij.

De bijlagen 38 worden betekend op 04.10.2017 terwijl de bijlagen 20 worden betekend op 06.10.2017.

De bijlagen 20 zijn allemaal in dezelfde zin gemotiveerd.

De bijlagen 38 zijn eveneens in dezelfde zin gemotiveerd en verwijzen voor hun motivatie naar de bijlagen 20 zonder de uitdrukkelijke argumenten van de bijlagen 20 over te nemen:

“REDEN VAN DE MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 26.09.2017.”

Op het moment van de betekening van de bijlagen 20 waren eisende partijen dan ook niet op de hoogte van de motivatie van de beslissingen (bijlagen 38) die hen werden betekend.

Op het moment van de betekening hadden de eisende partij geen kennis van de argumentatie.

Dit betekent dat er opnieuw een schending was van bovenstaande middelen die niet rechtgezet of gedekt kunnen worden door 2 dagen later de bijlagen 20 te betekenen.

De middelen zijn dan ook om deze reden gegrond en de beslissingen moeten worden vernietigd.”

2.3.2.1. In de mate dat verzoekster de bevelen tot terugbrenging onwettig acht op grond van de vermeende onwettigheid van de bijlagen 20, is hiervoor al gebleken dat zij geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissingen tot weigering van verblijf die vervat zitten in de bijlage 20.

2.3.2.2. Hoewel voorts moet worden vastgesteld dat de betekening van de bestreden beslissingen op verschillende tijdstippen ietwat ongelukkig te noemen is, toont verzoekster niet aan dat zij en haar kinderen hierdoor in hun belangen werden geschaad. Ten laatste op 6 oktober 2017 kende verzoekster de motieven van alle bestreden beslissingen en zij is in staat gebleken om, middels het onderhavige tijdig ingediende verzoekschrift, al haar grieven uiteen te zetten tegen zowel de beslissingen tot weigering van verblijf als de bevelen tot terugbrenging.

2.3.2.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS